

מסורת הש"ס

(א) וְסִנְהֵדְרִין כֹּהֵן, (ב) שֶׁ
כָּדִי: (וְרִיבָה כֹּהֵן, ג) סִנְהֵדְרִין
כֹּהֵן, חֲנִינָה יִי נִזְרֵל לָהּ, סָב.
נִדְרָם יִשְׂרָאֵל, (ד) לְעִיל לֹא
(ה) כְּמוֹת כֹּהֵן, (ו) סִנְהֵדְרִין
כֹּהֵן, (ז) סִנְהֵדְרִין כֹּהֵן, (ח) עִי
(ט) וְיִקְרָא כֹהֵן, (י) וְיִשְׂרָאֵל
כֹּהֵן, (יא) סִנְהֵדְרִין כֹּהֵן, (יב) כֹּהֵן
יִשְׂרָאֵל, (יג) וְיִקְרָא כֹהֵן, (יד) וְיִשְׂרָאֵל

הגהות הב"ח

(ה) רש"י ד"ה כנר ארבע
 נזיר טפס חנר (ארבעה) חז"ת
 זכר יסוד חמש: (ז) תוס'
 ד"ה חנר ז' יהודה חננה
 זמן ליל חננה ז' נחמק:
 (ח) בא"ר לעתהא חננה
 ז' קמנה ודור חננה
 לטועה וטנר וס' חננה
 חנ' חננה
 (ט) בא"ר חנ' חנ' חנ'
 חנ' חנ' חנ' חנ' חנ'
 חנ' חנ' חנ' חנ' חנ'
 חנ' חנ' חנ' חנ' חנ'
 חנ' חנ' חנ' חנ' חנ'
 חנ' חנ' חנ' חנ' חנ'
 חנ' חנ' חנ' חנ' חנ'

גליון הש"ס

תשוב' ד"ח קמח בן שש
נפס"ד מצוה לחנכו. ע"י
תפ"ד סימן נד:

מוסף רש"י

כיצד משפטים' כו' וכל מי משקל
מכודו יוס' למקור' ע'
עירוב זה וילך' מותר: **גמ'** אין
מערבין. זה המירו מכמים לאלתם מזה
למקום ע"י עירוב אלא לדבר מזה:
דורסו **מכודו יוס' וכל דורסו**
ספני. ודורסו אע"פ שלא מתלה
מכודו יוס' ומתלה משפטים אמרין
הובר שקוד זמן קניית עירוב
דעמו קרי' היה לא הדורסו לא
משפטים מאי ברירא איכא לא על
הזה ע"ד דאיכא עירוב דעמא דעמיה
עליה הוא: **יולא בעירוב אמו**.
עירוב אמו לעמא ולא יכתה לו
עירוב מולוכה עמה דכנופה דמי
דמתמחה דעמה עליה דלא קני' לה
גלאו אמו: **וסנ נמי גבי סוכה**.
לומר וי' מילא לא ע"ד קרי' לאמו
קרי' לה כי כאלא משמר דתנן נמי
גבי סוכה" כי האי גוונא ופרשני ההם
הי קטן קרי' לאמו: **חייב כסוכה**.
מחביבין זה מדרקין: **ואינו קורא**
אמו. כיון דלא קרי' מהרהר
אמו: **ואינו קורא** **אמו** **סלחא**

דעקן גדול נמי קרי. כלומר לא משתים ליה אין צריך ללמוד עד שיבא יעזוב משמנו ואלו יקרא אימא הא אין קרא אימא צריך ללמוד משמנו ליה הא פאלי גדול דרבי בכך: **אלא** כל **שעזור משמנו ואינו קורא אימא אימא.** דלא נזכר עד דלמאי נקמיה יה אינו צריך ללמוד: **וכמה.** כי כמה שיה אי: **כבר ארבע וכבר חמש.** קרי אין צריך ללמוד כל חד לפוס חורפיה. אלא מכי מה יה חמש בני לזכריה וטעי מבר (א' ד) כל קרי ליה צריך ללמוד: ללמוד:

וְכֹה וְמוֹקִי לֵה בְּנֵה' בְּמִי מִתָּא וּפִי' שֶׁס בְּקוֹנְטֵרַס שְׁרִיר' לִצְקוֹן
שִׁמֵּשׁ מִיָּה אֵין בְּרִידָה. דְּלֵא מִסְמַכְר דִּלְפִּילֵי בַּעֲרִיזֵי תַּחֲוֵי

האי תנא דאפילו דדרכנן לית ליה ברירה: קמץ בן שש
מכל מקום יוצא קטן בעירוב אמו דאי אפשר לה להניחו משום

[illegible]

קטן בן שש יוצא בעירוב אמו. ערכה אמו לנפין ואינו לדרוס, אמו מוליכתי אלה ואין אנו מוליכי אלה, שגדילן הוא נזקק קורא אימא נזקק קריא ליה, אפילו גדול שאינו נזקק לאמו נזיל לקרואה כשנעדר (מסוכה כח:). ואינו קורא

חלון פרק שביעי עירובין

גברא אנברא. דר' יהושע בן לוי אדשמואל שמואל דאמר הלכא סבר פליגי ורבי יהושע סבר לא פליגי: **הפסולין.** לעדות דכוון גולגין מדבריהן הן לאשמתחא לא קנייא ומגול גזיל ליה: **קבוצא.** בעירבון: **מפרתיו וינוס.** אי תיקדמה וינן ליוני: **סוהרי שבישים.** דרחמנא אמר

לְהַכְרִיזָהּ וְלֹא לְמַחְרָסָהּ) וְזֶה שְׂמֹרֶה
מִמֶּנּוּ לְעֹבֹד עֲבִירָה עַל הַמִּזְמֹן רָשָׁע
הַזֶּה וְהַסְמָכָה לְמַחְרָה עַל שֵׁם רָשָׁע
עַד (שְׁמוֹת כג): כֹּזֵם שֶׁאֵין לִפְנֵי
אֱמוּנָתוֹ אֱלֹהִים הֵיךְ דִּקְדָּקְךָ ר' יְהוּדָה
אֲסַמְכָתָה שֶׁהוּא נִקְמָן עַל דַּעְמוֹ
שֶׁהוּא יִנְעֲמוֹ וְעַל אֲדֻמָּה אֲסַמְכָתָה
הוּא מִתְנֶה קִיּוֹם וְלֹא גִזְלוֹן יִנְעֵהוּ
וּפְסוּלֵיכֶם לִפְנֵי שֶׁאֵין עֲסֻקִין בִּישׁוּבָם
שֶׁעַל־כֵּן דָּמִין לָדִין מִכִּירִין וְעֻזְבָּאִין
בְּטֻרָה וְעַד כִּי אֵדָם אֵין חֲסִין עַל
חֲבִירָהּן לִמְסַלְּפֵיהֶם מִמֶּנּוּ: וְהִכָּל
כֹּזֵ' קָא סִיד הֵיטוּ מִי"ק דַּמְתִּי
אֲלַמָּה אִימִתִּי לְחֻלּוֹן: הֵיכִי: בְּרִייתָא
שֶׁשֵּׁם רָשָׁע הֵיךְ לִדְמָר אֲסַמְכָתָה אֵל
קִיּוֹם אֲלֵךְ בְּמִתְעִיתִין לִפְנֵי רִבִּי
יְהוּדָה אֲדַמְנָה קִמָּה אֲלֵךְ מִפְרָס
לְטַעְמֵיהֶם: אֵין אֶחָד מִנֵּה נִזִּיר:
שִׁישְׁבִין וְלֹא אֶחָד בָּן וְאֶחָד אֶחָד
מִנֵּה הֵרִיץ נִזִּיר שֶׁהוּא נִזִּיר אֲחֵר
חֲבִירוֹ הֵרִיץ נִזִּיר שֶׁאֵין זֶה נִזִּיר:
לִפְנֵאלָה: שִׁיחָה נִדְרוֹ מִפְרָסָה
הַזֶּה וְלֹא בְּגִזְרוֹת סִפְקָא אֵין נִזִּיר
אֲחֵר הַבָּרָה כְּגִדּוּל: אֵין קִנִּי: אֵין נֶלֶךְ:

הדרן עלך חלון

[illegible]

דעקן גדול נמי קרי. כלומר לא משתים ליה אין צריך ללמוד עד שיבא יעזוב משמנו ואלו יקרא אימא הא אין קרא אימא צריך ללמוד משמנו ליה הא פאלי גדול דרבי בכך: **אלא כל שיעזוב משמנו ואינו קורא אימא אימא.** דלא נזכר עד דלמאי נקמיה יהי אינו צריך ללמוד: **וכמה.** כי כמה שיהי: **כבר ארבע וכבר חמש.** קרי אין צריך ללמוד כל חד לפוס חורפיה. אלא מכי מהי דר חמש בעי לזכריה וטעי מבר (א' ד') לא קרי ליה אין צריך ללימוד:

וְכֹה וְמוֹקִי לֵה בְּנֵה' בְּמִי מִתָּא וּפִי' שֶׁס בְּקוֹנְטֵרַס שְׁרִיר' לִצְקוֹן
שִׁמֵּשׁ מִיָּה אֵין בְּרִידָה. דְּלֵא מִסְמַכְר דִּלְפִּילֵי בַּעֲרִיזֵי תַּחֲוֵי

האי תנא דאפילו דדרכנן לית ליה ברירה: קמץ בן שש
מכל מקום יוצא קטן בעירוב אמו דאי אפשר לה להניחו משום

[illegible]

קטן בן שש יוצא בעירוב אמו. ערכה אמו לנפין ואינו לדרוס, אמו מוליכתי אלה ואין אנו מוליכי אלה, שגדילן הוא נזקק קורא אימא נזקק קריא ליה, אפילו גדול שאינו נזקק לאמו נזיל לקרואה כשנעדר (מסוכה כח:). ואינו קורא

פב.

עין משפט
גר מצוה

הוּ א ב מיי פיי מהלי
עדות הלכה ד ופיי
הלכה א פמג לארין ריד
טושיע ח"מ סי' לד טעף
טז:

א ב מ"ו פ"ו מהלכות
עירובין הלכה א סמג
עשין א טושי"ע א"ח ס'
ממו סק"י א:

ב ד מ"ו סס הלכה יח
וסמג סס טור ס"ע
א"ח ס' חג:

ג ה מ"ו סס הלכה סא
וסמג סס טושי"ע א"ח
ס' חיד סק"י ב:

ד ו מ"ו פ"ו מהלכות
טובות הלכה א סמג
עשין א טושי"ע א"ח ס'
ממ סק"י ב:

רב ניסים

שמעת מינה אין ברירה
אפי' בדרבנן. בהרבה
מקומות בתלמוד איתה
להוויא דהא מילתא. אבל
פסק ההלכה איתה
במסכת יום טוב בפרק
משילין פירות, והכין
סליקא לה מילתא, כי לית
ליה לר' הושעיא ברירה
בדאורייתא אבל בדרבנן
איתא דרש מר זוטרא
הילכתא כר' אושעיא.

רבינו חנ

[illegible]

ואלו הן הפסולין. מפורש בפרק זה בורה (טסהדיר דף כד:) **אמר ר' יהודה אימתי** (ג) ב' בופן שאין יז אומונות בו. אע"ג דמשקינן דפליגי רבנן עליה דרבי יהודה הלכה כרבי יהודה בדפסיק בפרק זה בורה (סג דף טו:) א"ר אבהו הלכה כרבי יהודה ומכאן שממע דשרי בשחוק בקוביא דאפילו לרמי בר חמא דמפרש עממא דמשחק בקוביא פסול משום דאשמכתא לא קניא היינו לרבנן אבל לר' יהודה דמכשר היכא דגמרי אומנות אחריית קצור דכה"ג לאו אשמכתא היא ועטם דלא היו אשמכתא דפריש הקונטרס צ"ל זה בורה (סג דף כד:)

מפריחי יונים וסוחריו
באימתי בזמן שאין
אבל יש לו אומנות
ותני עלה בברייתא
מנות אלה היא ובין
היא הרי זה פסול
טרפון היא ידיתניא
לעולם אין אחד מהן
אלא להפלאה אלמא
זויר אי נזיר הוא
אנמי כיון דלא ידע
לא גמר ומקנה:

הודרן עלך חלון

ביצד משתתפין בתחומין מניה את החבית ואומר הרי זה לכל בני עירי לכל מי שילך לבית האבל או לבית המשתה וכל שקיבל עליו מבע"י מותר משתחשך אסור שאין מערבין משתחשך: **גמ'** ואמר רב יוסף ואין מערבין אלא לדבר מצוה מאי קמ"ל תנינא לכל מי שילך לבית האבל או לבית המשתה מהו דתימא אורחא דמלתא קתני קמ"ל וכל שקיבל עליו מבע"י שמעת מינה אין ברירה דאי יש ברירה תיגלי מילתא למפרע דמבעור יום הוה ניהא ליה אמר רב אשי יהודיעהו ולא יהודיעהו קתני אמר רב אסי קטן בן שש יוצא בעירוב אמו מיתבי קטן שצריך לאמו יוצא בעירוב אמו ושאין צריך לאמו אין יוצא בעירוב אמו ותנן נמי גבי סוכה כי האי גוונא "קטן שאין צריך לאמו חייב בסוכה והוינן בה "ואיזהו קטן שאין צריך לאמו אמרי דבי ר' ינאי כל שנפנה ואין אמו מקנחתו ר"ש בן לקיש אמר כל שניעור ואינו קורא אימא אימא ס"ד גדולים נמי קרו אלא אימא כל שניעור משנתו ואינו קורא אימא אימא וכמה יכבר ארבע כבר חמש

בגדרים (97 ס:) ולמ"ד

קמין ב

הדרן עלך חלון

כיצד משתתפין מנה את החבית: כל פירותיהם היו רגילים להטות חביות כדמתיא לעיל (דף פ.ו.) מביאין את החבית על ידיו של שמן ושל גרוגרות ושל שאר כל מיני פירות: **אין** מערבין אלא דבר מצוה. לעיל (דמנא) אם בלא נכרים מוזרז הוא נמי דבר מצוה שהולך לנודד בין עירו ומפקח על עסקי רבים: וכן אין ברירה כדאמרין פרק בכל מערבין (לעיל דף לז.) מאן יוצא בערסיה אמו. אף על גב דלאן מערבין אלף לדבר מצוה ודבר פירותי א"ר בבבא נזיר כ"ט א' מצוה תנשבו:

72

למקום פלוני, כיון א' שמקבל נתברר כאילו מאיתמול עירב. אמר רב (אסי) (יורף) קטן

(א) אולי נ"ל כיון שמתקבל עליי אפי"נ משהשיטה נתברר וכו'.

זיין אין גרייך לאמע, האט אים
הוא (שם).